

Arrest

nr. 253 125 van 20 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H. D. P. R., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 28 november 1996 in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia. U werd als kind voornamelijk grootgebracht door uw moeder in Cali. Uw moeder C. R. Q., woont samen met uw jongere zus reeds sinds lange tijd bij uw grootmoeder, E. M. A.. Na uw middelbare studies ging u in navolging van uw moeder aan het werk als kledingmaker. Acht jaar geleden leerde u D. M. S. kennen, uw huidige partner.

Samen kregen jullie op 30 mei 2015 een dochtertje L. P.. Uw dochter en partner, een studente, wonen bij uw schoonmoeder in de wijk Ciudad Coroba in Cali.

Op 25 maart 2019 werd uw neef langs moederszijde, J. A. (CG X), geraakt door een kogel bij een schietincident in de wijk. J. was niet het beoogde doelwit, maar werd geraakt in de buik. Zowel J. als D., het initieel beoogde slachtoffer dat tevens geraakt werd door een kogel, zetten het op een lopen. De daders, twee mannen met wie jullie in het verleden nog op school hadden gezeten, achtervolgden hen gedurende een tijd maar J. en D. konden ontkomen. J. werd overgebracht naar het ziekenhuis en diende nadien nog een tijd te revalideren. Omdat de daders geen getuigen van het schietincident in leven wilden laten, werd J. gezocht. Hij diende hierdoor in december 2019 het land te verlaten en vroeg asiel aan in België (zie infra). D. werd in de zomer van 2020 uiteindelijk vermoord terug gevonden.

Omwille van uw dichte familieband met J., gingen de daders van het schietincident tevens u viseren. U begon naar uw gevoel rare dingen op te merken in uw buurt, zoals motors. Op 20 november 2019 kwam een groep langs bij uw huis. U was op dat ogenblik niet thuis, maar uw vrouw vertelde u dat er personen waren komen vragen naar J.. Uw vrouw besloot vervolgens om met jullie dochter in te trekken bij haar moeder in Ciudad Cordoba, Cali. U vertrok naar het huis van uw grootmoeder, E. M. A., waar ook uw moeder en uw jongere zus wonen. U keerde geregeld terug naar jullie voormalige woning, onder andere om spullen te verkopen. Niet lang voor uw vertrek uit Colombia werd u op straat in de wijk Leon Trece gewaar van twee geweerschoten, al dan niet komend van een nepwapen. In februari 2020 zag u een kind uit een andere wijk een handgeschreven briefje aanbrengen op de woning van uw grootmoeder. U trok een foto, maar liet het briefje hangen en besteedde er vervolgens geen aandacht meer aan. Een tante die in de Verenigde Staten woont en die ook reeds de reis voor J. geregeld had, maande u aan om Colombia te verlaten en kocht u de nodige tickets.

Op 15 februari 2020 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Amsterdam naar België. Vervolgens deed u op 17 februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door diezelfde personen die uw neef J. viseerden. U vreest eveneens de mogelijke gevolgen die uw dood teweeg zou brengen, aangezien u de kostwinner van de familie bent.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, een foto van een handgeschreven briefje, een schrijven gericht aan La Fiscalia, foto's van geweld in Cali, een usb-stick met als inhoud: foto's van de littekens van uw neef J., foto's van geweld in Cali, filmpjes van geweld in Cali en een nieuwsreportage.

Voor de volledigheid wordt een deel van het feitenrelaas van uw neef J. A. (CG X), op basis waarvan u tevens een verzoek om internationale bescherming indient, hier hernomen:

U, J. A., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 12 oktober 1999 in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia. U groeide op bij uw grootmoeder, E. M. A., en familie langs vaderskant in het familiehuis in Cali. Uw moeder overleed toen u een jaar oud was, met uw vader die in Medellín woont heeft u weinig contact. In Colombia had u een tijdlang een relatie met een Venezolaanse, samen kregen jullie op 22 augustus 2018 een dochter. Uw dochter woont samen met haar moeder in een dorp buiten Cali. U voltooide uw middelbare school en ging vervolgens aan de slag, eerst in de bouwsector en vervolgens in een textielbedrijf.

Op 25 maart 2019 werd u geraakt door een kogel bij een vuurwapenincident. Het doelwit was D., een buur van u, maar u werd ook geraakt. Toen u na uw werk thuiskwam, stuurde uw grootmoeder u op pad naar de drogisterij. Op de terugweg liep u een jongen uit de buurt tegen het lijf, D.. Jullie groetten elkaar, maar bij het afscheid nemen werden er plots schoten gelost door twee mannen op een motor. Het waren twee neven, kennissen van u met wie u nog op school had gezeten. U stond vlakbij D. en daardoor werd u geraakt in de buik, diezelfde kogel raakte D. in zijn hand. Jullie zetten het op een lopen, maar de daders zetten de achtervolging in. U kon zich wat verderop verschuilen. Er werden nog twee schoten afgevuurd in uw richting, maar deze troffen niet raak. In de achtervolging werd uw buurman D. nog geraakt in de voet en de long. Uw neef had gezien wat er zich had afgespeeld en met de hulp van een tante werd u naar huis gebracht. Vervolgens bracht uw oom u naar een ziekenhuis in Cali. U diende echter overgeplaatst te worden naar het universitair ziekenhuis van Cali, waar u een operatie diende te ondergaan. Enkele dagen later mocht u het ziekenhuis weer verlaten.

Na uw ontslag uit het ziekenhuis, besloot u om niet meer terug te keren naar het familiehuis en naar uw grootmoeder, maar onder te duiken bij uw peter in een andere wijk in Cali. Nadat u het ziekenhuis verlaten had, werd uw grootmoeder op straat aangesproken door de daders van het schietincident waarbij u betrokken raakte op 25 maart. Ze bleven u bedreigen omdat u gezien had wie de schutter was. De mannen zeiden uw grootmoeder dat ze wisten dat u ooit zou terugkeren naar huis en dat ze u zouden vermoorden. Een aantal dagen later, een tweetal weken nadat u het ziekenhuis had verlaten, zagen de desbetreffende mannen u in de met tralies afgesloten voortuin van het huis van uw peter zitten. Daaropvolgend bleven ze uw grootmoeder op straat aanspreken en reden ze tevens een aantal keren met hun motor voorbij het huis van uw peter.

Volgend op het schietincident besloot uw tante, die woonachtig is in de Verenigde Staten, dat het beter zou zijn dat u Colombia zou verlaten. In augustus 2019 reisde u naar Bogotá, waar u vervolgens een aantal maanden bij familieleden verbleef.

Op 6 december 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 9 december een verzoek om internationale bescherming in België.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood en de impact die uw dood zou hebben op uw familieleden (CGVS, p. 21, p. 30). U vreest dat men u zou willen doden omwille van het feit dat u dichte familie bent van J. en dat indien ze hem niet zouden kunnen vinden, ze vervolgens u van het leven zouden beroven (CGVS, p. 19-21, p. 26). Dit alles vloeit voort uit de problemen die uw neef J. zou gekend hebben met betrekking tot een schietincident dat hij overleefde en de gevolgen daarvan. U stelt duidelijk dat u omwille van dezelfde redenen een verzoek om internationale bescherming indiende en dat uw problemen geheel voortvloeien uit de zijne (CGVS, p. 13-14, p. 19-21, p. 26). Het CGVS kan echter allerminst enig geloof hechten aan de asielmotieven die uw neef J. in zijn verzoek om internationale bescherming naar voren schoof. Aangezien uw zogenaamde problemen geheel voortvloeien uit de vermeende problemen van uw neef, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst (zie tevens infra).

Aangaande de vermeende problemen van uw neef, die de oorzaak zouden vormen van uw voorgewende problemen maar die het CGVS geenszins als geloofwaardig kan beschouwen, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing waarin uw neef J. A. (CG 19/27385) de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt:

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest in onveiligheid te zullen moeten leven na een schietincident waarbij uw buurman D. het doelwit was en waarbij u ook geraakt werd door een kogel. U had de daders immers herkend en daarom bleven ze u en uw familie bedreigen (CGVS, p. 15-16, p. 24). Daar waar het CGVS op zich niet betwist dat u in maart 2019 in het ziekenhuis in Cali bent opgenomen en behandeld aan een schotwonde, kan het ernstige twijfels plaatsen bij uw

verklaringen over de omstandigheden waarin dit gebeurde en de verdere bedreigingen die het teweeg zou gebracht hebben, en waaruit u vervolgens een vrees voor vervolging puurt. Uw algehele geloofwaardigheid komt immers zwaar onder druk te staan omwille van verscheidene tegenstrijdigheden, inconsistenties en onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen.

Om te beginnen mag het sterk verbazen dat u werkelijk tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de door u beschreven gebeurtenissen. U verklaart doorheen het persoonlijk onderhoud immers meermaals dat u zou zijn neergeschoten op 25 maart 2019, een dag die u zich zeer goed zou herinneren (CGVS, p. 8, p. 13-14, p. 15-16, p. 23). Vervolgens zou u zijn opgenomen in het ziekenhuis voor een operatie. Enkele dagen later mocht u het ziekenhuis verlaten, waarop de vermeende bedreigingen aan het adres van uw familie zouden zijn begonnen (CGVS, p. 15-16). Uw voormalige partner zou met jullie dochtertje de stad Cali hebben moeten verlaten omwille van uw problemen en de geuite bedreigingen. U verklaart echter dat zij verhuisd zou zijn in januari 2019 (CGVS, p. 8-9), een tijdsituering die uiteraard onmogelijk te verzoenen is met uw verklaringen. Daarenboven verklaarde u initieel dat D., de jongen die zou zijn getroffen bij het vermeende schietincident op 25 maart 2019, bij u in dezelfde woonblok woonde (CGVS, p. 16) en dat het eerste schot zou zijn gelost toen u afscheid nam van D. en deze laatste zijn woning binnenging (CGVS, p. 15). Logischerwijze kan er dan worden afgeleid dat het vermeende schietincident zich zou hebben afgespeeld vlak voor de deur van uw woning. Later verklaarde u echter dat u werd neergeschoten in een aangrenzende wijk (CGVS, p. 17), aldus niet aan uw woning. Dergelijke vaststellingen brengen uw geloofwaardigheid reeds onvermijdelijk aan het wankelen. Uit de documenten die u voorlegt ter staving van uw beweringen vanwege het universitair ziekenhuis van Cali (zie document 5 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier), blijkt bovendien dat u in het universitair ziekenhuis werd opgenomen en behandeld aan een schotwonde, na een doorverwijzing van het Carlos Holmes Trujillo ziekenhuis, op 20 maart 2019. Het document betreffende uw ontslag uit het ziekenhuis werd ondertekend op 23 maart 2019. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met deze bevindingen, blijft u initieel stellig volhouden dat het schietincident zich zou hebben afgespeeld op 25 maart 2019, om vervolgens een verhaal op te zetten over de datum van facturatie en vast te houden aan de datum van 25 maart (CGVS, p. 23-24). Het blijkt duidelijk dat u niet eens de moeite gedaan hebt de medische documenten die u zelf neerlegt grondig te bekijken. Het lijkt er immers sterk op dat u vluchtig op een van de documenten de datum 25/3/2019 las en u daarom het incident op die dag situeert zonder u te vergewissen van de andere data die te lezen staan op de documenten. Hoewel u verder met stelligheid verklaart dat het incident zich voordeed op een 'dinsdag' dient vastgesteld te worden dat noch 20 maart 2019, noch 25 maart 2019 'dinsdagen' waren (CGVS, p. 13). Men kan zich dus al met rede de vraag stellen wat er nog klopt van de andere zaken die u over het incident vertelt. Opvallend is dat u evenmin bij machte bent om andere zaken op een bevattelijke wijze te situeren in de tijd. Zo blijkt uit uw verklaringen bij DVZ dat u eind mei 2019 naar Bogota verhuisd zou zijn. U verklaart daar immers dat u toen u het ziekenhuis verliet u nog twee maanden ondergedoken zat bij uw peter in Cali en dat u daarna verhuisde naar Bogota, ook bij de persoonsgegevens liet u optekenen dat u tot 29 mei 2019 in Cali woonde en daarna naar Bogota verhuisde (Verklaring DVZ persoonsgegevens, DVZ Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het mag dan ook verbazing heten dat u op het CGVS verklaarde dat u in augustus 2019 naar Bogota verhuisde (CGVS, p. 5). Het gaat hier immers niet om een paar dagen of een paar weken verschil, maar om meerdere maanden waarover u geen klaarheid schept. Indien de zaken die u vertelt overeen zouden stemmen met de werkelijkheid lijkt het moeilijk te vatten dat u niet met zekerheid kunt zeggen of u twee dan wel vier à vijf maanden ondergedoken zat in Cali. Op het CGVS zegt u dat u zich niet meer goed herinnert hoelang u bij uw peter in Cali ondergedoken zat, u weet enkel dat u van daaruit in augustus 2019 naar Bogota bent gegaan (CGVS, p. 19; zie tevens infra). Het hoeft weinig betoog dat wanneer u niet in staat bent een duidelijk zicht te bieden op de omstandigheden waarin u zich bevond na het incident en de ziekenhuisopname dit onvermijdelijk impact heeft op de geloofwaardigheid van de kern van uw asielrelaas en de vrees die daaruit voortvloeit. Dat u zomaar wat zaken uit uw mouw lijkt te schudden blijkt ook uit uw verklaring dat u twee maanden in Bogota verbleef voor u van daaruit vertrok uit Colombia op 6 december 2019 (CGVS, p. 21) terwijl dit uiteraard niet overeenkomt met uw bewering dat u in augustus 2019 naar Bogota verhuisde en nog veel minder met uw bewering bij DVZ als zou u eind mei 2019 naar Bogota verhuisd zijn aangezien u dan respectievelijk drie à vier maanden of een zestal maanden in Bogota zou verbleven hebben in plaats van twee maanden. Het is duidelijk dat u geen waarachtig beeld ophangt van het leven dat u leidde voor u Colombia verliet.

Verder is het eveneens vreemd dat u al snel na het incident besloten had Colombia te verlaten (CGVS, p. 16) en u een geldig paspoort in uw bezit had in april 2019 maar u pas 8 maanden later het land verliet. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Ook kan het CGVS weinig geloof hechten aan de door u beschreven bedreigingen die zouden zijn gevolgd na het vermeende schietincident op 25 maart 2019. Allereerst dient het CGVS wederom een fundamentele tegenstrijdigheid vast te stellen in uw asielrelaas, ditmaal met betrekking tot uw vermeende onderduiking. Hierboven werd reeds aangehaald dat u allerm minst coherente verklaringen kunt afleggen betreffende de periode volgend op uw ontslag uit het ziekenhuis. Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis in maart 2019 nooit meer zou zijn teruggegaan naar uw woning in Cali, waar u samen met uw grootmoeder en familie woonde, maar dat u rechtstreeks zou zijn ondergedoken in het huis van uw peter in een andere wijk in Cali (CGVS, p. 15, p. 19). U zou vanuit het huis van uw peter vertrokken zijn naar Bogotá in augustus 2019 (CGVS, p. 5, p. 19). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud werd u echter gevraagd naar alle opeenvolgende plekken waar u gewoond of verbleven had, nergens maakte u daar melding van een maandenlang verblijf bij uw peter. U beweert echter stellig dat u steeds in het familiehuis in Cali bij uw grootmoeder heeft gewoond en dat u vanop dat adres zou zijn vertrokken naar Bogotá (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met deze observatie, beweert u dat u het adres van uw peter initieel niet vermeld zou hebben omdat u er nooit echt gewoond zou hebben (CGVS, p. 19). Deze verklaring biedt geenszins afdoende verschooning, daar het CGVS duidelijk eveneens vroeg naar verblijfplaatsen en dat er, gezien het belang ervan in uw asielrelaas, met reden kan verwacht worden dat u deze verblijfplaats zou vermelden. Verder kwam tijdens uw vrije relaas naar voren dat de twee mannen die u zouden hebben neergeschoten en u vervolgens zouden zijn gaan bedreigen, werkelijk elke dag zouden zijn langsgesproken aan het huis van uw peter (CGVS, p. 15-16). Het is dan ook nauwelijks ernstig te nemen dat u vervolgens verklaart dat de desbetreffende mannen in de maanden dat u bij uw peter verbleef, slechts een drietal keren zouden zijn langsgesproken (CGVS, p. 21). Hoe dan ook lijken de gebeurtenissen zoals u ze beschrijft, in wezen volstrekt onaannemelijk. Zo raakt het kant noch wal dat de mannen, die u zouden hebben willen vermoorden, in wezen geen actie zouden hebben ondernomen toen ze u zouden hebben zien zitten in de met tralies afgesloten voortuin van uw peter (CGVS, p. 21). U was immers revaliderende en kon niet stappen, met andere woorden een makkelijk doelwit. In plaats daarvan zouden de daders zijn doorgereden en zouden ze vervolgens tegen uw grootmoeder hebben gezegd dat ze reeds wisten waar u zich bevond. U zou hen daarna nooit meer rechtstreeks gezien of gehoord hebben (CGVS, p. 21). Het hoeft weinig betoog dat uw verklaringen alle waarschijnlijkheid en geloofwaardigheid tarten. Indien deze mannen het werkelijk op u gemunt zouden hebben, hadden zij per slot van rekening reeds alle kansen gehad om u verder te treffen, in casu quod non. Uw beweringen, namelijk dat de woning van uw peter afgesloten was en dat deze gelegen was op een drukke straat met camerabewaking, doet hier niet aan af. Bovendien raakt het ook kant noch wal dat uw belagers u zouden hebben bedreigd omdat u hen herkend had tijdens het schietincident, en alle andere getuigen ongemoeid zouden laten, volgens uw verklaringen hebben immers alle burens van de wijk het schietincident en de daders gezien (CGVS, p.19). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd geeft u de vreemde uitleg dat de andere getuigen in die straat het enkel zagen gebeuren maar dat ze geen bewijs hebben aangezien ze zelf niet neergeschoten werden. Alweer een kronkel die niet kan gevolgd worden. Het is duidelijk dat de hierboven genoemde elementen onvermijdelijk de geloofwaardigheid van uw vrees verder onderuithalen.

Wat er ook van zij, na uw verhuis naar Bogotá heeft u de twee mannen in kwestie in wezen nooit meer gehoord of gezien (CGVS, p. 22). Zij zouden echter uw grootmoeder blijven bedreigen in Cali. Dat uw grootmoeder en de rest van uw familie ondanks de vermeende frequente bedreigingen eenvoudigweg steeds op hetzelfde adres in Cali blijven wonen, ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van de door u geschetste bedreigingen. Indien het CGVS zou meegaan in uw verklaringen, in casu quod non, dringt de vaststelling zich immers op dat de problemen zichzelf zouden oplossen door de omgeving in Cali te verlaten. Waar u aanvankelijk aangeeft dat de familie zou overwegen om de stad te verlaten (CGVS, p. 21), schaaft u vervolgens uw verklaringen bij door te stellen dat de veiligheid van uw familie niet gegarandeerd zou kunnen worden in Bogotá (CGVS, p. 22), en dat het onmogelijk zou zijn om in een andere regio in Colombia te gaan wonen omwille van moeilijkheden met betrekking tot de verkoop van het huis in Cali (CGVS, p. 24). Het CGVS kan echter op geen enkele manier genoeg nemen met deze verklaring. Indien er zich werkelijk bedreigingen zouden voordoen, mag het ten stelligste verbazen dat uw familie, en in het bijzonder uw grootmoeder, gewoonweg steeds op hetzelfde adres blijven wonen. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat zij enige voorzorgsmaatregelen zouden genomen hebben. Bovendien wordt uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u nooit de Colombiaanse autoriteiten op de hoogte hebt gesteld van uw vermeende problemen (CGVS, p. 23). Indien de gebeurtenissen zich werkelijk zouden hebben afgespeeld zoals u ze beschrijft, kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u hulp zou gezocht hebben bij nationale instanties. Uw verklaring, namelijk dat een klacht eventueel zou kunnen leiden tot wraak (CGVS, p. 23), kan allerm minst overtuigen en is puur speculatief.

Volledigheidshalve kan daarbij worden opgemerkt dat uw neef H. D. P. R. (CG 20/13208), die in België een verzoek om internationale bescherming indiende op basis van dezelfde gronden als u, tijdens zijn persoonlijk onderhoud werkelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vermeende problemen. Het mag ten stelligste verbazen dat H., die tevens na uw vertrek een tijd bij jullie grootmoeder heeft ingewoond en waarmee u naar zijn zeggen een goede band had (CGVS neef, p. 6, p. 9), verklaart dat hij, noch u, noch iemand anders van de familie na het schietincident waarbij u gewond raakte deze daders ooit nog heeft gezien (CGVS neef, p. 25-26). H. geeft bovendien aan dat jullie grootmoeder, die volgens u meermaals bedreigd zou zijn geweest door dezelfde daders die u zouden hebben geraakt (zie supra), deze personen zelfs niet kent en dat jullie familie zelfs niet in staat zou zijn om deze vermeende daders op straat te herkennen. Uit de verklaringen van uw neef blijkt dat uw vermeende belagers op geen enkel moment iemand van de familie hebben aangesproken. Wanneer uw neef tijdens zijn persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheden, kan hij enkel aanbrengen dat hij zijn eigen versie van de feiten kan vertellen (CGVS, p. 29-30). Gelet op de bovenstaande tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielaanvraag, en de algemene ongeloofwaardigheid van uw verhaal, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

In het licht van alle voorgaande overwegingen, kan er tevens weinig geloof worden toegeschreven aan uw beweringen als zijnde dat uw neef zou zijn neergeschoten omwille van uw vermeende problemen (CGVS, p. 16, p. 22-23; zie ook de weigeringsbeslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming van H. D. P. R. CG 20/13208 in de blauwe farde van het administratief dossier). Uw neef verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers dat zijn verdere vermeende problemen volledig voortvloeien uit de uwe (CGVS neef, p. 13-14), die het CGVS zoals hierboven beargumenteerd allerm minst als geloofwaardig kan beschouwen. Ten overvloede kan worden toegevoegd dat waar u verklaart dat H. zou zijn neergeschoten door dezelfde personen die ook u in maart 2019 zouden geraakt hebben (CGVS, p. 16, p. 22-23), uw neef beweert dat hij werkelijk nooit werd neergeschoten, maar op een gegeven ogenblik slechts gewaar werd van gewerschoten in zijn buurt en dat hij nooit zag wie deze eventueel gelost zou hebben (CGVS neef, p. 27-29). H. kan daarbij niet zeggen of hij zich deze gewaarwording al dan niet heeft ingebeeld en of het al dan niet om echte schoten zou gegaan zijn. Hoe dan ook heeft uw neef hier eerder weinig aandacht aan besteed. Het hoeft weinig verder betoog dat de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven werkelijk op geen enkele manier standhoudt.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat een eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS voor u werd gepland op 2 september 2020, maar dat u zonder geldige reden uitblonk in afwezigheid. Dit getuigt van weinig interesse met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming. U kan geen enkele documentatie voorleggen die deze afwezigheid kan legitimeren. Wanneer u gevraagd wordt naar een verklaring voor uw afwezigheid, kan u enkel toegeven dat u uw afspraak voor het persoonlijk onderhoud had gemist, u brengt geen verdere verklaring aan (CGVS, p. 24). Uw eerdere uitleg, die het CGVS bereikte via mail op 2 september 2020 (zie administratief dossier), namelijk dat u het Nederlands onvoldoende machtig zou zijn om de vooropgestelde datum correct te interpreteren (8 i.p.v. 2 september – zie administratief dossier), biedt geenszins verschuiving voor uw afwezigheid en illustreert het gebrek aan ernst waarmee u de asielprocedure bejogt.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de door u naar voren geschoven asielmotieven, u geen correct beeld opgehangen heeft over wat er aan de basis ligt van de door u opgelopen verwondingen noch de nasleep ervan en de door u neergelegde documenten (zie infra) evenmin bij machte zijn de door u ingeroepen vrees te ondersteunen kan de commissaris-generaal hieruit enkel afleiden dat u géén nood hebt aan internationale bescherming.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft uw identiteitsdocumenten, uw paspoort, identiteitskaart en geboortakte, dient het CGVS te stellen dat uw identiteit in wezen niet wordt betwist. Met betrekking tot de documenten die u voorlegt en waarmee u wenst te staven dat u over een blanco strafblad beschikt, de documenten vanwege de nationale politie, het notariaat in Cali en de verklaring van uw voormalige werkgever, merkt het CGVS op dat deze feitelijk weinig relevant zijn voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Wat het document betreft dat uw grootmoeder liet opstellen door de notaris en waarin ze uw problemen bevestigt (zonder evenwel details of data te vermelden) mag het bovendien verwonderen dat in het document 'moeder' in plaats van grootmoeder vermeld staat hetgeen al veelbetekenend is voor de nauwkeurigheid waarmee het opgesteld werd. U legt geen bewijsstuk neer dat de dood van D. kan aantonen doch zelfs al zou u dat kunnen neerleggen zou u daarmee geen enkele band met de door u voorgehouden vrees kunnen aantonen. Wat de medische documenten betreft kunnen deze geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Een arts kan immers vaststellingen doen betreffende de verwondingen van de patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De medische documenten die u voorlegt kunnen met andere woorden op geen enkele manier uw geloofwaardigheid ondersteunen of aantonen dat het litteken dat u tot op heden met zich meedraagt (CGVS, p. 14), op directe wijze te linken is aan de door u beschreven problemen in uw land van herkomst, die door het CGVS niet als geloofwaardig kunnen bestempeld worden. Deze documenten zijn met andere woorden niet in staat om sluitend bewijs te vormen voor uw verklaringen, die gekenmerkt worden door een veelvoud aan tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden (zie supra).

Wat betreft de vermeende gebeurtenissen die op u betrekking hadden en die zich zouden hebben voorgedaan in het najaar van 2019 en het begin van 2020, dient het CGVS hoe dan ook vast te stellen dat ook deze geenszins als aannemelijk en overtuigend kunnen worden beschouwd. Zo mag het om te beginnen reeds verbazing opwekken dat u in wezen niet in staat bent om aan te geven wie u net concreet zou vrezen (CGVS, p. 21). Dat de personen met wie uw neef problemen zou hebben gehad, u zouden willen viseren louter omwille van het feit dat u dichte familie bent van J., raakt in het licht van alle voorgaande werkelijk kant noch wal. Uit uw verklaringen blijkt daarenboven nergens dat de familie ook maar enige gevolgen vanwege de vermeende daders heeft moeten ondervinden nadat J. werd neergeschoten, met hen gaat het goed (CGVS, p. 11-12, p. 26). Bijgevolg kan het CGVS ook geen enkel geloof hechten aan uw beweringen dat desbetreffende personen op 20 november 2019 aan uw partner bij de deur van jullie woning zijn komen vragen naar J. (CGVS, p. 27). U stelde immers eerder dat niemand van uw gezin en familie ooit de vermeende belagers van J. gezien hebben, uw partner zou nooit problemen hebben gekend met deze mensen (CGVS p. 26-27). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen onherroepelijk uw geloofwaardigheid.

Ook het handgeschreven briefje dat u in februari 2020 zou hebben weten ophangen aan de woning van uw grootmoeder (CGVS, p. 17-18), kan niet overtuigen. Indien het in deze werkelijk om een ernstige bedreiging zou gaan, dan mag het verbazen dat u eenvoudigweg een foto nam en vervolgens het briefje liet hangen. Uw grootmoeder zou het briefje hebben weggenomen en het vervolgens hebben weggegooid. De gevolgen voor uw persoon lijken uiterst beperkt te zijn, u geeft zelf aan dat u het in wezen niet belangrijk achtte maar pas na aankomst uw foto bekeek en de tekst op het briefje las, en dat u dan pas gevraagd heeft wat daar nu net mee gebeurd was (CGVS, p. 17-18). Het briefje lijkt ook nooit enige gevolgen te hebben gehad, zo blijkt uit uw verklaringen die hierboven reeds werden besproken omtrent te betrokkenheid van uw familie.

Het 'schietincident' waarbij u betrokken zou zijn geraakt, dient evenwel met een flinke korrel zout genomen te worden. Zo werd u in wezen slechts gewaar van twee geweerschoten in uw nabijheid toen u 's avonds door de wijk wandelde (CGVS, p. 27-29). U kan echter niet aangeven wanneer dit juist gebeurd zou zijn, niet zeggen naar wie er geschoten zou zijn en daarenboven geeft u aan dat het evenzeer gegaan zou kunnen zijn om geluiden vanwege een nepwapen. Daarnaast kan u ook niet met zekerheid zeggen of dit gebeuren enigszins gelinkt zou kunnen zijn aan de vermeende problemen van J., u kadert het echter in een algemeen angstgevoel en een algemene misdaadsituatie in uw buurt (CGVS, p. 27-29). Daarbij wenst u zelf aan te stippen dat u niet wil overdrijven en dat het weleens zou kunnen zijn dat u vanuit een zekere argwaan dergelijke zaken enkel in uw hoofd ziet afspelen (CGVS, p. 28).

Hoe dan ook, indien men u werkelijk zou hebben willen treffen, dan hadden de belagers daar in wezen reeds alle kansen toe gehad.

Daarbij mag het verbazen dat u, indien u in die mate ongerust was dat men u zou willen vinden, de laatste maanden voor uw vertrek ging inwonen bij uw grootmoeder, moeder en zus (CGVS, p. 5-6). Het is immers in datzelfde huis dat J. is opgegroeid en steeds gewoond heeft (CGVS, p. 13). Als men u ergens zou hebben kunnen vinden, in casu quod non, dan zou het allicht daar wel geweest zijn. U heeft echter de vermeende daders die J. hadden neergeschoten op 25 maart 2019, na dat gebeuren nooit meer gezien (CGVS, p. 24). Het hoeft weinig verder betoog dat het CGVS op geen enkele manier een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde kan afleiden.

Volledigheidshalve kan de opmerking worden gemaakt dat ook uw verklaringen omtrent het paspoort waarmee u reisde en dat u voorlegde, de wenkbrauwen doen fronsen. U verklaart immers tijdens het persoonlijk onderhoud dat u uw paspoort reeds aanvraagde in maart 2019, alleszins voor alle problemen begonnen zouden zijn (CGVS, p. 15). Het CGVS dient echter vast te stellen dat uw paspoort u werd afgeleverd op 22 oktober 2019 (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier), een half jaar na het begin van de zogenaamde problemen. Dat u er wederom niet in slaagt dit juist te kaderen binnen de context van het door u geschetste asielrelaas, staft andermaal de twijfels die geplaatst worden bij uw algehele geloofwaardigheid.

In de mate dat u tijdens het persoonlijk onderhoud regelmatig verwijst naar de algemene onveiligheid die in Colombia zou heersen en dat u omwille van deze omstandigheden geen goed leven in Colombia zou kunnen leiden (CGVS, p. 15, p. 18, p. 28-29, p. 30), dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. Evenmin lijken er redenen om aan te nemen dat het feit dat uw motor na uw vertrek uit Colombia werd gestolen (CGVS, p. 21), meer dan enkel een crimineel feit zou zijn geweest. De motor stond immers na uw vertrek buitenshuis geparkeerd en u weet niet wie hem juist gestolen heeft. Hoezeer bezwaarlijk, louter het feit dat u slachtoffer werd van een veelvoorkomend crimineel feit als diefstal, kan geenszins volstaan om aanspraak te maken op internationale bescherming.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocument betreft, u legt uw paspoort voor, dient het CGVS op te merken dat noch uw identiteit, noch uw nationaliteit in wezen wordt betwist. De foto's en de filmpjes, waarvan de authenticiteit in wezen niet kan worden bevestigd, alsook de nieuwsreportage die u voorlegt, verwijzen louter naar een algemene situatie in uw land van herkomst die u zoals hierboven reeds gemotiveerd niet heeft kunnen doortrekken naar een gegronde vrees wat u betreft. De foto's waarop uw neef J. te zien is met littekens zijn slechts dat, niets meer en niets minder. Deze foto's tonen littekens, maar kunnen geenszins enige verdere klaarheid brengen over de omstandigheden en de context waarin deze verwondingen werden opgelopen. Zoals hierboven reeds gemotiveerd, worden echter noch de verklaringen van uw neef hieromtrent noch de uwe, in wezen geloofwaardig geacht. De foto van het handgeschreven briefje, kan geenszins overtuigen (zie supra). Met betrekking tot het schrijven gericht aan La Fiscalía, dat u bestempelt als zijnde afkomstig van de lokale politiecommandant (CGVS, p. 15-17), dient gesteld te worden dat dit document geenszins bij machte is om enige onderbouwing voor uw verklaringen te bieden. Het betreft om te beginnen slechts een kopie, alsook worden nergens enige details of inhoud van uw zogenaamde problemen vermeld. Er wordt slechts naar u verwezen in het kader van een vraag naar bescherming, alsook wordt er verwezen naar een eerdere aangifte. Desbetreffende aangifte legt u echter niet voor, waardoor u allerm minst een duidelijk beeld schept omtrent het door u neergelegde document en uw bijhorende verklaringen omtrent de vermeende geboden bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander,

Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet; artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 (hierna: Conventie van Genève); artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dd. 31/01/1967; artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsverplichting; van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Hij ontwikkelt, na een theoretische uiteenzetting over de beginselen die hij geschonden acht en de bevoegdheid van de Raad, het enig middel als volgt.

"Aangaande het asielrelaas en de vluchtmotieven van de verzoeker. Vooreerst verwijst het Commissariaat- Generaal in de bestreden beslissing voornamelijk naar de beslissing van verzoekers neef, om te besluiten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Verzoeker is ernstig gegriefd door deze werkwijze van het CGVS! Hij kan hiervoor verwijzen naar de nota van het CGVS van 12/05/2015 'De beoordeling van een asielaanvraag' waaruit uit de eerste paragraaf al blijkt, dat elk dossier individueel beoordeeld dient te worden: "De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onderzoekt elke asielaanvraag individueel. Hij baseert zich op alle elementen in het administratieve dossier en neemt de concrete situatie in het herkomstland in aanmerking zoals ze bestaat op het ogenblik van de beslissing.

Hij houdt er bij zijn onderzoek steeds rekening mee of de asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep en/of hij bijzondere procedure waarborgen nodig heeft. " (zie bijlage, stuk 2). Zoals uit verzoekers verklaringen blijkt, zijn er incidenten gebeurd in Colombia, na het vertrek van zijn neef J., waardoor er wel degelijk eigen elementen zijn aan verzoekers wees, die, losstaand van zijn neef, dienen beoordeeld te worden. Het kan niet getuigen van zorgvuldig bestuur dat, omdat verzoeker verwijst naar de problemen die zijn neef heeft gekend, en deze ongeloofwaardig werden bevonden, er automatisch vanuit dient gegaan te worden dat verzoekers wees hierdoor ook ongeloofwaardig dient te worden bevonden. Dit is tegenstrijdig aan het beginsel van het Commissariaat- Generaal dat elk dossier individueel onderzocht dient te worden! Een schending van de onderzoeksplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt hiermee aangetoond. Verder motiveert het Commissariaat- Generaal dat het verbazingwekkend is dat verzoeker niet weet door wie hij concreet wordt geviseerd. Echter blijkt uit het persoonlijk onderhoud van verzoeker dat hij vreest zijn leven te verliezen op straat, omwille van de straatbendes die er heersen: "... " (notities PO, p. 21). Verzoekers wees hiertoe is gegrond, gelet op het aanhoudend geweld in Cali, Colombia, dat voornamelijk uitgaat van straatbendes: "Cali, Colombia's third largest city, has traditionally been one of the country's most violent because of its strategic location for drug trafficking and infighting between local gangs." Eigen vrije vertaling: "Cali, de derde grootste stad van Colombia, is van oudsher een van de meest gewelddadige steden van het land vanwege de strategische ligging voor de drugshandel en de strijd tussen de lokale bendes." Verder: "While the cartel and gang-related violence traditionally receives most attention in the media, street crime is one of the most common forms of delinquency that affects people the most. While armed robberies have gone up in all Colombia's large cities in 2017, Cali's increase in violent street crime has been highest. " Eigen vrije vertaling: "Terwijl kartel- en groep gerelateerd geweld traditioneel de meeste aandacht krijgt in de media, is straatcriminaliteit een van de meest voorkomende vormen van misdrijven die mensen het meest treft. Terwijl de gewapende overvallen in alle grote steden van Colombia in 2017 zijn toegenomen, is de toename van de gewelddadige straatcriminaliteit in Cali het grootst geweest. " Uit de hierboven geciteerde bron blijkt dat verzoekers regio middenin het centrum ligt van Cali, waar het meeste geweld van de straatbendes zich voordoet! Het kan dus niet ongeloofwaardig zijn dat verzoeker niet exact kan zeggen wie hem viseert, gezien de aanwezigheid van straatbendes alomtegenwoordig zijn in verzoekers regio (zie verder infra). Het Commissariaat- Generaal houdt hier onvoldoende rekening mee. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

Ook met betrekking tot verzoekers verklaringen omtrent de betrokkenheid van zijn familie, wenst verzoeker de nodige nuanceringen aan te brengen. Hierbij wenst hij te verklaren dat als hij sprak over 'zijn familie', het hier in wezen ging om zijn eigen kerngezin! De familie van J., is niet diezelfde als verzoekers kerngezin, met name vooral zijn partner en dochter. Het gaat hier aldus geenszins om tegenstrijdige verklaringen met zijn neef J., doch eerder om een verkeerdelijk interpretatie van het Commissariaat- Generaal. Dat verzoekers familie aldus niet betrokken was bij verzoekers problemen, is dus niet juist. Zo kwamen onbekende personen reeds in november 2019 naar verzoekers woning, om achter J. te vragen. Het is omwille van deze bedreiging, dat verzoekers echtgenote en dochter aldus vertrokken zijn naar een andere wijk, om zich in veiligheid te brengen. Zij verhuisden naar de wijk Ciudad Coroba, om zich in veiligheid te stellen. Dat het hier aldus niet kan gaan om tegenstrijdige verklaringen, doch een verkeerde interpretatie van het Commissariaat- Generaal over verzoekers verklaringen. Uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat het Commissariaat- Generaal onredelijk is in haar motivering en is de bestreden beslissing niet zorgvuldig genomen. Het Commissariaat- Generaal kan niet oordelen dat louter omdat de neef van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen, dat dit automatisch ook impliceert dat verzoeker een weigeringsbeslissing dient te krijgen. Dat de aanwezigheid van criminele straatbendes wel degelijk aanwezig zijn in verzoekers regio, waardoor zijn verklaringen binnen die algemene context beoordeeld dient te worden. Door dit niet te doen, getuigt dit niet van een zorgvuldig onderzoek, noch van een gedegen onderzoek in de zin van artikel 48/3 Vw. Dat de verzoekende partij minstens erkend had dienen te worden. De bestreden beslissing dient hervormd, dan wel vernietigd te worden. »

Met betrekking tot de nood aan internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat hij zich niet kan akkoord verklaren met het motief in de bestreden beslissing volgens dewelke hij niet afkomstig is van een regio waar er sprake is van willekeurig geweld zoals omschreven in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat zijn laatste verblijfplaats in Colombia de wijk San Carlos in Cali was en dat dit niet wordt betwist door verwerende partij. Hij stelt dat de wijk San Carlos in de Valle del Cauca regio van Colombia ligt (zie bijlage stuk 4). Hij argumenteert vervolgens "De beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming vereist een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade, niet een retrospectieve.

Het verleden speelt in beginsel geen beslissende rol. Tegenpartij dient hierbij in de toekomst te kijken: dreigt verzoeker slachtoffer te worden van ernstige schade in zijn land van herkomst, in casu Colombia? Dit is dus niet zozeer een vraag naar waar iemand in het al dan niet recente verleden verbleven heeft, maar waar hij/zij in de toekomst naar toe kan of moet. Verzoeker is van mening dat de beoordeling van de asielaanvraag (zie eerste middel) op zich los staat van de beoordeling van het reëel risico, zoals vervat in artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Er moet immers niet aangetoond worden dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt, maar wél dat de situatie op verzoeker betrekking heeft, namelijk dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij elders zijn toevlucht zoekt. Dat de verzoekende partij, in zijn regio van herkomst, een ernstig risico zal lopen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel het Commissariaat- Generaal in haar bestreden beslissing motiveert dat verzoeker geen risico loopt op ernstige schade zoals in artikel 48/4, §2 c) Vw, is verzoeker toch verbaasd te lezen dat de eigen COI Focus van tegenpartij aantoonde dat de regio van Valle del Cauca- ienaar verzoeker ook vandaag komt- een van de regio's is uit Colombia die het meest geteisterd worden door willekeurig geweld van criminele bendes en straatbendes! Zo wordt zelf melding gemaakt in de COI Focus van tegenpartij dat Cali de meest gewelddadige stad van heel Colombia betreft:

“Cali, de hoofdstad van het departement Valle de Cauca, geldt in 2018 als de meest gewelddadige stad in Colombia met een moordcijfer van 470p 100.000 inwoners. Cali wordt gevolgd door Cucuta (30 op 100.000), aan de grens met Venezuela, Baranquilla en Medellin. Een recent onderzoek van de Mexicaanse organisatie Seguridad, Justicia y Paz plaatst drie Colombiaanse steden bij de 50 meest gevaarlijke steden in de wereld. Cali geldt ook hier als de meest gevaarlijkste Colombiaanse stad en komt op de 26ste plaats. Palmira bekleedt plaats 37 en Ciicuta plaats 44. Maar het algemene moordcijfer is, net zoals in de rest van Colombia, al jaren dalende. Terwijl Cali in het jaar 2004 nog 780 moorden kende waren dit voor 2019,360 moorden. In overeenstemming met de algemene tendens van de dalende moordcijfers in Colombia in de eerste helft van 2020, zag ook Cali zijn moordcijfer dalen voor de periode januari-juni 2020. Het moordcijfer voor juni lag wel opnieuw iets hoger dan de maanden ervoor. Volgens Cali's Secretary of Security and Justice, Carlos Rojas, kent de stad zo'n 180 criminele Structuren (zie COI Focus 2020). Hoewel de dalende moordcijfers in Cali daalden voor de periode van januari-juni 2020, is het moordcijfer voor juni wel opnieuw gestegen dan ervoor.

Hieruit dient al te worden afgeleid dat het in casu gaat om een volatiele regio, die een grondige beoordeling van het geweld beoogt, wat niet blijkt uit de bestreden beslissing. Zo blijkt verder dat de COI Focus motiveert dat het geweld in Colombia doelgericht van aard is, doch valt er ook te lezen dat verschillende departementen, waaronder die van verzoeker, waarschuwingen binnenkregen dat ook de burgerbevolking gevisieerd kon worden door het aanhoudende geweld: “Het geweld dat zich afspeelt in Colombia is dus eerder doelgericht van aard waarbij de gewapende groeperingen vooral elkaar en de ordediensten viseren. Maar dit geweld treft naast de ordediensten en de strijders zelf ook de inwoners van de plattelandsgemeenschappen, volgens het rapport van de VN-verificatiemissie van eind maart 2020. Het Bureau van de Ombudsman vaardigde, voor de periode december 2019 tot eind maart 2020, 20 early warnings uit voor tal van risico's voor de burgerbevolking, waaronder gedwongen ontheemding, confinement, aanvallen op mensenrechtenverdedigers en rekrutering door illegale gewapende groepen. Zes van deze early warnings werden als hoogdringend bestempeld voor gemeenten in de departementen Cesar, Cauca, Valle del Cauca, Antioquia, Narino en Córdoba. Verder stelt de COI Focus dat de stad Cali de meest gewelddadige stad was van Valle del Cauca. Het is aldus duidelijk dat tegenpartij een zeer eenzijdig beeld wenst te schetsen van de algemene veiligheidssituatie in Colombia, zonder daarbij rekening te houden dat de verzoekende partij afkomstig is van één van de gevaarlijkste regio's uit Colombia, een feit dat het Commissariaat- Generaal ook niet betwist! Ook een rapport van InSight Crime van 2018 stelt dat hoewel het lijkt dat de moordcijfers dalend zijn en de algemene veiligheidssituatie verbeterd zou zijn sinds het vredesakkoord, er hierdoor andere criminele groeperingen ontstaan die ervoor zorgen dat de situatie uitermate volatiel blijft: “Insurgencies, multiple farmer right-wing paramilitary groups and several smaller drug trafficking organizations alternately work in concert or fight against each other for control over what remains the most important production, depot, storage and embarkation points for illicit drugs and numerous other contraband. The most powerful of these groups are dissidents of the now-demobilized FARC and the still-active ELN rebel groups, as well as criminal-paramilitary hybrid groups known as the BACRIM such as the Rastrojos, the Oficina de Envigado and the Urabenos. There are also smaller, more localized criminal networks ranging from street gangs to rearmed paramilitaries across the country, and these often work in partnership with larger organizations. Eigen vrije vertaling: “Opstandelingen, meerdere voormalige rechtse paramilitaire groepen en verschillende kleine drugshandelorganisaties werken afwisselend samen of vechten tegen elkaar om controle te krijgen over wat de belangrijkste productie-, depot-, opslag- en inschepingspunten voor illegale drugs en tal van andere smokkelwaar, blijft.

De machtigste van deze groepen zijn de dissidenten van de nu gedemobiliseerde FARC en de nog steeds actieve ELN rebellengroepen, evenals de crimineel-paramilitaire hybride groepen die bekend staan als de BACRIM, zoals de Rastrojos, de Oficina de Envigado en de Urabehos. Er zijn ook kleinere, meer gelokaliseerde criminele netwerken, variërend van straatbendes tot herbewapende paramilitairen in het hele land, en deze werken vaak samen met grotere organisaties." (zie bijlage stuk 8).

Deze spiraal van geweld teistert nog steeds Colombia, wat recentelijk nog in september 2020 werd bevestigd in een artikel van Atalyar: "In its latest report, The NGO Institute for Development and Peace Research (INDEPAZ) this Sunday in its latest report showed a total of 240 deaths this year, spread over 63 massacres, similar to two decades ago, and indicate that the government and its "agreement" with the crime and the armed groups as well as drug trafficking are responsible for it. "The massacres of 2020 are the same as 20 years ago," says the INDEPAZ report.

The reality is that the fragmentation of the conflict in Colombia makes it impossible to identify the perpetrators of the massacres that have plagued the country in recent years. The massacres, which left at least 45 victims in September, are costing the lives of people in rural areas in at least five regions of the country. Eigen vrije vertaling: "In haar laatste rapport toonde het NGO-Instituut voor Ontwikkeling en Vredesonderzoek (INDEPAZ) deze zondag een totaal van 240 doden dit jaar, verspreid over 63 slachtingen, vergelijkbaar met twee decennia geleden, en geeft aan dat de regering en haar "overeenkomst" met de misdaad en de gewapende groepen en de drugshandel er verantwoordelijk voor zijn. "De bloedbaden van 2020 zijn hetzelfde als 20 jaar geleden," zegt het IN DEPAZ-rapport.

De realiteit is dat de versnippering van het conflict in Colombia het onmogelijk maakt om de daders van de bloedbaden die het land de afgelopen jaren hebben geteisterd, te identificeren. De slachtpartijen, die in september minstens 45 slachtoffers hebben gemaakt, kosten het leven van mensen op het platteland in minstens vijf regio's van het land." ~ (zie bijlage, stuk 9) De situatie in Colombia is uiterst gefragmenteerd en versnipperd, wat ertoe bijdraagt dat daders vaak ongekend zijn of niet geïdentificeerd kunnen worden, wat volledig in lijn ligt met wat verzoeker hierover ook verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud (zie supra). Ook Thomas Reuters USA rapporteerde in augustus 2020 dat de situatie in Colombia verergerde, door de stijging van criminele bendes, en de vaak losstaande aanvallen op burgers die de regio onderuit halen en terroriseren: "Separate attacks each reported leaving six people dead took place in the Colombian provinces of Narino and Cauca, while a further five people were also reported killed in Arauca province. "We don't know if the dead form part of an organization or if they are family members," General Nairo Martinez, commander of the Army's Hercules Task Force, told local Caracol Radio in reference to the killings in Narino. President Ivan Duque lamented the deaths in a message via his Twitter account. "We are pained by the deaths caused by the violence driven by drug trafficking and terrorism," he said. The attacks were also condemned by Human Rights Watch Americas director Jose Miguel Vivanco. "The security situation is deteriorating noticeably," Vivanco said via Twitter. Eight people were shot dead by an unidentified armed group in a contested drug trafficking area in Narino province a week ago. Another five people were killed in an attack in a neighborhood in the east of the city of Cali on Aug. 11. Drug trafficking fuels Colombia's decades-long internal conflict, which has killed more than 260,000 and displaced millions. The leftist guerrilla group the National Liberation Army, former members of the Revolutionary Armed Forces of Colombia (FARC) rebels who reject a 2016 peace deal, criminal groups composed of former right-wing paramilitaries and drugs gangs are all involved in trafficking. Eigen vrije vertaling: "Afzonderlijke aanvallen, waarbij telkeits zes doden vielen, vonden plaats in de Colombiaanse provincies Narino en Cauca, terwijl nog eens vijf mensen in de provincie Arauca werden gedood. "We weten niet of de doden deel uitmaken van een organisatie of dat ze familieleden zijn," vertelde generaal Nairo Martinez, commandant van de Hercules Task Force van het leger, aan de lokale Caracol Radio over de moorden in Narino. President Ivan Duque betreurde de sterfgevallen in een bericht via zijn Twitter-account. "We zijn gepijnigd door de sterfgevallen veroorzaakt door het geweld gedreven door drugshandel en terrorisme," zei hij. De aanslagen werden ook veroordeeld door de directeur van Human Rights Watch Americas, Jose Miguel Vivanco. "De veiligheidssituatie verslechtert merkbaar," zei Vivanco via Twitter. Acht mensen werden doodgeschoten door een niet geïdentificeerde bewapende groep in een betwist gebied van de drugshandel in Narino provincie een week geleden. Nog eens vijf mensen werden gedood in een aanval in een buurt in het oosten van de stad Cali op 11 Augustus. De handel in drugs voedt het decennialange interne conflict van Colombia, dat meer dan 260.000 mensen heeft gedood en miljoenen mensen heeft verdreven. De linkse guerrillagroep het Nationale Bevrijdingsleger, de vroegere leden van de Revolutionaire Strijdkrachten van Colombia (FARC) rebellen die een vredesovereenkomst van 2016 verwerpen, de misdadige groepen die uit vroegere rechtse paramilitairen en drugtroepen worden samengesteld zijn allen betrokken bij het handel drijven. (zie bijlage, stuk 10) Opnieuw kan de verzoekende partij aantonen dat de gefragmenteerde situatie in Colombia ervoor zorgt dat er willekeurige aanvallen gebeuren waarvan de burgerbevolking het slachtoffer van is.

Het blijkt ook dat de Colombiaanse overheid er niet in slaagt om de steeds precairere situatie onder controle te houden. Dat blijkt ook uit de recente ontwikkelingen die Covid-19 heeft veroorzaakt. Uit een rapport van Human Rights Watch blijkt dat gewapende groeperingen via overmatig gebruik van geweld sociale controle uitvoeren op het naleven van de corona- maatregelen op de bevolking: "Armed groups in Colombia have committed killings and other abuses against civilians in an effort to enforce their own measures to prevent the spread of Covid- 19, Human Rights Watch said today. Since the arrival of the novel Coronavirus to Colombia, armed groups in several parts of the country have imposed curfews, lockdowns, and other measures to prevent the spread of the virus. To enforce their rules, the groups have threatened, killed, and attacked people they perceive are failing to comply. "In communities across Colombia, armed groups have violently enforced their own measures to prevent the spread of Covid-19," said José Miguel Vivanco, Americas director at Human Rights Watch. "This abusive social control reflects the government's long-standing failure to establish a meaningful state presence in remote areas of the country, including to protect at-risk populations. " Between March and June 2020, Human Rights Watch interviewed 55 people in 13 states in Colombia by phone, including community leaders, prosecutors, staff at humanitarian organizations, police officers, and local residents. Human Rights Watch also reviewed pamphlets signed by armed groups, as well as a range of secondary sources, including publications by the Human Rights Ombudsperson's Office and local human rights groups, and media reports. Eigen vrije vertaling: "Gewapende groepen in Colombia hebben moorden en andere misdrijven tegen burgers gepleegd in een poging hun eigen maatregelen af te dwingen om de verspreiding van Covid-19 te voorkomen, aldus Human Rights Watch vandaag. Sinds de komst van het nieuwe coronavirus naar Colombia hebben gewapende groepen in verschillende delen van het land uitgaansverboden, lockdowns en andere maatregelen opgelegd om de verspreiding van het virus te voorkomen. Om hun regels af te dwingen, hebben de groepen mensen bedreigd, gedood en aangevallen waarvan ze denken dat ze zich niet aan de regels houden. "In gemeenschappen in heel Colombia hebben gewapende groepen met geweld hun eigen maatregelen afgedwongen om de verspreiding van Covid-19 te voorkomen," zei José Miguel Vivanco, Amerikaans directeur van Human Rights Watch. "Deze grove sociale controle weerspiegelt het feit dat de regering er al lang niet in slaagt om een zinvolle staatsaanwezigheid te vestigen in afgelegen gebieden van het land, onder meer om risicobevolkingsgroepen te beschermen ". Tussen maart en juni 2020 heeft Human Rights Watch 55 mensen in 13 staten in Colombia telefonisch geïnterviewd, waaronder leiders van de gemeenschap, aanklagers, medewerkers van humanitaire organisaties, politieagenten en lokale bewoners. Human Rights Watch beoordeelde ook pamfletten die door gewapende groepen waren ondertekend, evenals een reeks secundaire bronnen, waaronder publicaties van het bureau van de mensenrechtenombudsman en lokale mensenrechtengroeperingen, en mediaberichten." (zie bijlage, stuk 11). Ook hier blijkt wederom het falen van de Colombiaanse overheid om gewapende groeperingen in het land een halt toe te roepen en blijkt dat de overheid steeds meer en meer hun grip verliest op de veiligheidssituatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt hier enige melding van gemaakt! Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op. Het blijkt duidelijk dat de situatie in Colombia heel erg volatiel blijft en dat de overheid de situatie niet in de hand heeft. Het Human Rights World Report 2021 bevestigt ook dat er opnieuw meer en meer ex- guerrillastrijders terug de wapens opnemen waardoor de veiligheidssituatie uiterst precair wordt: "The peace accord in 2016 between the Revolutionary Armed Forces of Colombia (FARC) and the government ended a 52-year armed conflict and brought an initial decline in violence. But conflict-related violence has since taken new forms, and serious abuses continue. Violence associated with the conflicts has forcibly displaced more than 8.2 million Colombians since 1985. In 2020, civilians in various parts of the country suffered serious abuses at the hands of National Liberation Army (ELN) guerrillas, FARC dissidents, and paramilitary successor groups. Human rights defenders, journalists, indigenous and Afro- Colombian leaders, and other community activists face pervasive death threats and violence. The government has taken insufficient steps to protect them." Eigen vrije vertaling: "Het vredesakkoord in 2016 tussen de Revolutionaire Strijdkrachten van Colombia (FARC) en de regering maakte een einde aan een 52jaar durend gewapend conflict en bracht een eerste afname van het geweld met zich mee. Maar het geweld in verband met het conflict heeft sindsdien nieuwe vormen aangenomen en er is nog steeds sprake van ernstig misbruik. Het geweld in verband met de conflicten heeft sinds 1985 meer dan 8,2 miljoen Colombianen op de vlucht gedreven. In 2020 werden burgers in verschillende delen van het land ernstig mishandeld door guerrillastrijders van het Nationaal Bevrijdingsleger (ELN), dissidenten van de FARC en paramilitaire opvolgers. Mensenrechtenverdedigers, journalisten, inheemse en Afro-Colombiaanse leiders en andere gemeenschapsactivisten worden geconfronteerd met alomtegenwoordige doodsb bedreigingen en geweld. De regering heeft onvoldoende maatregelen genomen om hen te beschermen. Verder: "But a minority of dissident guerrilla fighters rejected the terms of the peace agreement, refused to disarm, and continue to commit abuses. Fighters of the guerrillas'former Eastern Bloc, which never demobilized, continue to operate in several parts of the country under the leadership

of Miguel Botache Santillana, known as Gentil Duarte. Other FARC fighter's disarmed initially but joined or created new groups, partly in reaction to inadequate reintegration programs and attacks against former fighters. As of August 2020, more than 300 former FARC fighters had been killed. In August 2019, Luciano Marin Arango, known as Ivan Marquez, the FARC's former second-in-command and top peace negotiator, announced he was taking up arms again. He and other former FARC commanders created the FARC Second Marquetalia, named after the area where the FARC were created in the 1960s. In the southern state of Cauca, FARC dissident groups have committed serious abuses, including murder, child recruitment, and forced displacement. They also imposed their own measures to slow the spread of Covid-19, including lockdowns, and threatened, attacked, and killed some for allegedly not complying. The ELN continued, in 2020, to commit war crimes and other serious abuses against civilians, including killings, forced displacement, and child recruitment. Eigen vrije vertaling: 'Maar een minderheid van dissidente guerrillastrijders verwierp de voorwaarden van het vredesakkoord, weigerde te ontwapenen en ging door met het plegen van misbruiken. Strijders van het voormalige Oostblok van de guerrillastrijders, die nooit gedemobiliseerd zijn, blijven onder leiding van Miguel Botache Santillana, bekend als Gentil Duarte, in verschillende delen van het land actief. Andere FARC-strijder's ontwapenden aanvankelijk, maar sloten zich aan of creëerden nieuwe groepen, deels als reactie op ontoereikende reïntegratieprogramma's en aanvallen op voormalige strijders. In augustus 2020 waren meer dan 300 voormalige FARC-strijders gedood. In augustus 2019 kondigde Luciano Marin Arango, bekend als Ivàn Marquez, de voormalige tweede-in-bevelhebber en top-vredesonderhandelaar van de FARC, aan de wapens weer op te nemen. Hij en andere voormalige FARC-commandanten creëerden de FARC Second Marquetalia, genoemd naar het gebied waar de FARC in de jaren zestig van de vorige eeuw werd opgericht. In de zuidelijke staat Cauca hebben FARC-dissidentengroepen ernstige misstanden begaan, waaronder moord, rekrutering van kinderen en gedwongen verhuizingen. Ze hebben ook hun eigen maatregelen opgelegd om de verspreiding van Covid-19 te vertragen, met inbegrip van lockdowns, en hebben bedreigd, aangevallen en sommigen gedood omdat ze zich niet aan de regels zouden houden. Het ELN is in 2020 doorgegaan met het plegen van oorlogsmisdaden en andere ernstige misstanden tegen burgers, waaronder moorden, gedwongen verhuizingen en rekrutering van kinderen. (zie bijlage, stuk 12). Dat de situatie in Colombia niet zo eenzijdig is als tegenpartij laat uitschijnen in de bestreden beslissing. Dat willekeurige ontvoeringen, moorden en bedreigingen opnieuw aan een opmars bezig zijn, voornamelijk in de regio waar de verzoekende partij van afkomstig is. Het Commissariaat- Generaal toont aldus niet aan dat zij rekening houdt met de actuele veiligheidssituatie in Colombia. Zij schendt hiermee haar onderzoeksplicht.'

Verzoeker besluit dat hij wel degelijk heeft kunnen aantonen dat hij een actuele vrees heeft indien hij dient terug te keren naar Colombia. Niet enkel werd hij persoonlijk geviséerd, het algemene geweld van criminele bendes in Colombia is aan een opmars bezig de laatste jaren en de Colombiaanse overheid faalt in het verlenen van bescherming aan zijn burgers, waardoor verzoeker bij terugkeer zich zal bevinden in een land dat wordt geteisterd door willekeurig geweld zoals omschreven in artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat- Generaal schendt in de bestreden beslissing de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkheden en elementen uit het dossier in rekening werden gebracht.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift :

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 22/12/2020 en ter kennis gegeven op 22/12/2020;
2. CGVS, De beoordeling van de asielaanvraag; 12/05/2015;
3. Colombia Reports, Crime and security in Cali, July 20, 2019, zie <https://colombiareports.com/cali-crime-security-statistics/>;
4. Plan van San Carlos, Valle del Cauca, Cali, Colombia;
5. COI Focus Colombia: Veiligheidssituatie van 27 juli 2020, zie [https://winv.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus colombia veiligheidssituatie 2020 0727.pdf](https://winv.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20colombia%20veiligheidssituatie%20200727.pdf);
6. COI Focus Colombia: Veiligheidssituatie van 27 juli 2020, zie [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus colombia veiligheidssituatie 20200727-.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20colombia%20veiligheidssituatie%20200727.pdf);
7. COI Focus Colombia: Veiligheidssituatie van 27 juli 2020, zie [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus colombia veiligheidssituatie 20200727-.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20colombia%20veiligheidssituatie%20200727.pdf);

8. InSight Crime: Colombia Profiel, July 2018, zie <https://www.insighterimc.org/colombiaorgani/ed-erimc-ncws/colombia/#criniinal>;
9. Persartikel Atalyar, September 2020, zie: <https://atalavar.com/en/eontent/6rvmassacrescolombia-so-far-2020>;
10. Thomas REUTERS, Violence Across Colombia Leaves 17 Dead, 22/08/2020, zie: <https://www.usncws.com/news/world/articles/2020-08-22/violence-across-colombia-lcaves-17-dead>;
11. Human Rights Watch, Colombia: Armed Groups' Brutal Covid-ig Measures, 15/07/2020, zie: <https://www.hrw.org/ncws/2020/07/1fj/colombia-armed-groups-hrutal-covid-iQ-mcasuros>;
12. Human Rights Watch World Report 2021, zie: <https://www.hrw.org/worldrcport/2Q2i/countrv-chapters/colombia>;
13. Bewijs van kosteloze rechtsbijstand.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de

wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

4.2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers voorgehouden problemen nagenoeg volledig voortvloeien uit de problemen die zijn neef J.A., die eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende in België, zou hebben gehad in Colombia. Zo stelt verzoeker, gevraagd of zijn neef omwille van dezelfde redenen als hij *“Ja, we zijn voor ongeveer dezelfde zaak naar hier gekomen. Met het verschil dat hij gewond is geraakt en ik niet”* en gevraagd of zijn problemen voortvloeien uit zijn problemen die zijn neef gehad heeft *“Ja. Want ze zien dat we familie zijn, dan wordt het automatisch de zaken overgezet”* (notities PO, p. 14). Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij vreest bij terugkeer naar Colombia vermoord te zullen worden door de personen die zijn neef J.A. hebben beschoten toen zij het gemunt hadden op D., een jongen uit de buurt. De daders zouden immers verzoeker viseren omdat hij een dichte familieband heeft met J.A. Verzoeker leidt dit af uit het feit dat op 20 november 2019 een groep langskwam bij hem thuis waarvan zijn vrouw hem vertelde dat zij vroegen naar J.A.. Met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van J.A. nam verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 22 december 2020, waartegen J.A. beroep aantekende bij de Raad. Aangaande de problemen die J.A. zou gehad hebben ten gevolge van een schietincident in de wijk San Carlos in Cali, besloot de Raad in zijn arrest nr. 253 106 van 20 april 2021 dat diens verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en hij bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt. De Raad kwam tot besluit op grond van de volgende overwegingen:

“4.2.1. De Raad stelt vooreerst, in navolging van verwerende partij, dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de datum waarop het schietincident zou hebben plaatsgevonden alsook de datum waarop zijn vriendin met haar dochter zou verhuisd zijn buiten Cali. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoekers inderdaad, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, op verschillende momenten tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij zou zijn neergeschoten op 25 maart 2019 (notities PO, p. 8, 13-14, 16 en 23)). Verzoeker verklaart ook dat hij dezelfde dag, nadat hij via zijn tante was thuisgeraakt, naar een eerste ziekenhuis werd gebracht, en dat hij daarna naar een ander ziekenhuis werd gebracht waar hij werd geopereerd (notities PO, p. 15). Verder verklaart hij dat zijn voormalige vriendin met hun dochtertje Cali zou verlaten hebben eind januari 2019 “door mijn problemen en de bedreigingen die ze naar mijn familie toe geuit hebben” (notities PO, p. 8-9). De Raad kan enkel vaststellen dat zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet stroken met de door hem neergelegde documenten.

Immers, uit het door verzoeker neergelegde document van het Universitaire Ziekenhuis in Valle, waarvan zich ook een vertaling in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat verzoeker werd opgenomen in het Universitair Ziekenhuis op 20 maart 2019 nadat hij werd doorgestuurd vanuit het Ziekenhuis Carlos Holmes Trujillo met een “vuurwapenwonde in abdomen, die binnenkomt in de rechterflank zijwand en uitgaat via de linkerflank achterwand...” (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). Verder blijkt uit dit document dat verzoeker uit het ziekenhuis ontslagen werd op 23 maart 2019 (idem). Het door verzoeker eveneens neergelegde document van het klinisch laboratorium met betrekking tot een bloedonderzoek van verzoeker vermeldt als datum van validatie van de testen en als facturatedatum 25 maart 2019.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker met de tegenstellingen tussen zijn verklaringen en de data in de door hem neergelegde documenten werd geconfronteerd. Zo werd hem eerst de vraag gesteld of hij weet welke datum staat op de documenten van het ziekenhuis en het laboratorium, waarop verzoeker antwoordt: “Ik weet heel goed de datum dat ik ben binnengegaan en het uur. Maar de dag dat ik ben buitengegaan weet ik niet meer precies. Ik was toen pas geopereerd. Ik had toen heel veel pijn en bezorgdheden. Het moment van ingang in het ziekenhuis was 25 maart om 6u55 in de avond” (notities PO, p. 23). Nadat hij met de datum van opname en ontslag uit het ziekenhuis wordt geconfronteerd, blijft verzoeker er blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud bij dat “alles is op 25 maart gebeurd” (idem). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud, met name dat “om me te kunnen opereren is de facturatie noodzakelijk en hierop staat de datum en het uur, 25 maart” (notities PO, p. 24) niet kan overtuigen. Verzoeker kan niet in ernst beweren dat eerst een factuur zou moeten opgemaakt worden van het uitgevoerde bloedonderzoek vooraleer in het Universitair Ziekenhuis een operatie omwille van een schotwonde zou kunnen worden uitgevoerd en bovendien blijkt duidelijk uit de data van de neergelegde documenten dat het bloedonderzoek werd uitgevoerd na de opname van verzoeker in het ziekenhuis. De Raad stelt vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt die de vastgestelde tegenstrijdigheden zowel met betrekking tot de datum waarop zijn vriendin zou verhuisd zijn en de datum waarop hij in het ziekenhuis zou zijn opgenomen en terug ontslagen alsook de locatie van het schietincident kunnen weerleggen. Door louter te stellen dat verzoeker niet goed is in het onthouden van data en uitgebreid verteld heeft over wat hem is overkomen en zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud letterlijk te citeren, zonder op enige wijze ook maar in te gaan op de vastgestelde tegenstrijdigheden, slaagt verzoeker er geenszins in de pertinente motieven van de bestreden beslissing hieromtrent te weerleggen. De Raad herinnert er aan dat het aan verzoeker toekomt de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker hier geenszins in slaagt. Verder merkt de Raad op dat waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker wel degelijk het slachtoffer werd van een schietpartij en opgenomen werd in het ziekenhuis, verzoeker er aan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan de omstandigheden waarin dit gebeurde en de verdere bedreigingen die daarvan het gevolg zouden geweest zijn. Hoewel uit de door verzoeker neergelegde documenten kan blijken dat hij werd opgenomen vanwege een vuurwapenwonde, bevatten deze documenten geen informatie met betrekking tot de omstandigheden en plaats waar verzoeker de schotwonde opliep.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periode dat hij in Bogota verbleef voor zijn vertrek naar België. Waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat tot 29 mei bij zijn peter in Cali woonde na zijn ontslag uit het ziekenhuis (Verklaring DVZ persoonsgegevens; vragenlijst CGVS, punt 3.5), verklaarde hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij pas in augustus 2019 naar Bogotá verhuisde. De Raad kan de bestreden beslissing

bijtrede waar wordt gesteld dat het niet om een detail in verzoekers asielrelaas gaat maar wel degelijk de kern ervan raakt. Verzoeker verklaart immers dat hij onderdook bij zijn peter nadat hij uit het ziekenhuis was ontslagen omdat hij vreesde door diegenen die hem beschoten hadden, en die hij kende van vroeger, uit de weg te zullen worden geruimd omdat hij getuige was geweest van de aanslag op D. Later tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker bovendien dat hij twee maanden in Bogotá verbleef voor hij naar België vertrok op 6 december 2019. Dit stemt opnieuw niet overeen met verzoekers verklaringen over het tijdstip waarop hij naar Bogotá vertrok. Gezien de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden komt de commissaris-generaal tot de terechte conclusie dat verzoeker geen waarachtig beeld ophangt van het leven dat verzoeker leidde en dat er ernstige twijfels kunnen worden geplaatst bij zijn verklaringen omtrent de omstandigheden waarin het schietincident gebeurde.

4.2.2. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de voorgehouden bedreigingen na het schietincident van 25 maart 2019 niet aannemelijk maakt. Zo verklaart verzoeker dat hij bij zijn peter in Cali onderdook maar dat de twee mannen die hem zouden hebben neergeschoten hem daar hebben bedreigd. Waar hij initieel verklaart dat deze mannen elke dag zijn langsgekomen (notities PO, p. 15-16), stelt hij later tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze in de periode dat hij bij oom verbleef - die afhankelijk van zijn uiteenlopende verklaringen 2 maanden, 6 maanden of 4 maanden bedroeg - drie keer langskwamen. Bovendien stelt verzoeker dat hij aan het revalideren was en niet kon stappen. Dat de mannen hem hadden zien zitten in de met tralies omheinde tuin van zijn peter en dat zij vervolgens niets hebben gedaan maar wel zijn oma hadden gezegd dat zij wisten waar hij was en dus ervoor kozen om hem onrechtstreeks af te dreigen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de voorgehouden bedreigingen. Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast, dat, hoewel verzoeker verklaart dat alle inwoners van de buurt het schietincident hadden gezien en de ouders hadden herkend, verzoeker verder geen gewag maakt van andere getuigen van het schietincident die door de schutters zouden bedreigd zijn. Dat niemand anders werd beschoten en dat zij daarom geen bewijs hebben van het schietincident, zoals verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, is geen plausibele verklaring, nu hij zelf verklaart dat ook andere omwonenden het schietincident en de schutters had gezien en redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de andere getuigen evenzeer een mogelijke bedreiging zouden kunnen vormen voor de schutters in het kader van een onderzoek naar de schietpartij. Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat hij bij zijn oom verbleef omdat het een onderduikadres en geen officieel adres was en dat de bedreiging gericht is tegen de verzoeker en niet diens familie, zoals hij betoogt in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hij de beweerde bedreigingen na het schietincident niet aannemelijk maakt. Ook de notariële akte met de verklaring van verzoekers grootmoeder en het bewijs van betaling hiervan dat door verzoeker wordt neergelegd werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Uit de bij het administratief dossier gevoegde vertaling blijkt dat verzoekers grootmoeder verklaart dat hij "altijd met mij onder hetzelfde dak heeft gewoond", wat in tegenstrijd is met verzoekers verklaring dat hij na zijn ontslag uit het ziekenhuis enkele maanden bij zijn peter woonde en daarna in Bogotá. Verder wordt in de verklaring in wezen gesteld dat verzoeker gewond is geraakt met een vuurwapen en dat "de mensen die bij de zaak betrokken zijn, hem [bedreigen] om geen aangifte te doen". De Raad kan enkel vaststellen dat hierin geen verdere informatie is opgenomen die de verklaringen van verzoeker in een ander daglicht stellen of die een verklaring kunnen bieden voor de hierboven vastgestelde talrijke tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in verzoekers relaas. Bovendien gaat het om een verklaring van verzoekers grootmoeder, die in deze geenszins als een objectieve bron kan worden beschouwd.

Verder stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder ondermijnd wordt door de verklaringen van verzoekers neef afgelegd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming dat gebaseerd is op de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen omwille van het schietincident waarvan verzoeker beweert het slachtoffer te zijn geweest. Uit een grondige analyse van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers neef blijkt immers dat deze op een aantal cruciale elementen tegenstrijdig zijn met verzoekers verklaringen. Zo verklaart verzoekers neef dat noch verzoeker noch iemand anders van de familie de ouders van het schietincident hebben gezien (notities PO neef, p. 25-26) en dat verzoekers grootmoeder, in wiens huis verzoekers neef na het vertrek van verzoeker een tijd verbleef, de schutters niet kent en dat niemand van de familie hen op straat zou herkennen, wat in schril contrast staat met verzoekers bewering dat zijn grootmoeder "telkens toen ze naar buiten ging toen werd ze heel vaak aangesproken" (notitie PO, p. 15, 20). Nergens uit de verklaringen van verzoekers neef blijkt dat de schutters iemand van de familie zouden hebben aangesproken en geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker komt verzoekers neef niet verder dan te verklaren dat hij enkel zijn eigen versie van de feiten kan vertellen. Het gegeven

dat verzoekers neef het tegenovergestelde beweert van wat verzoeker verklaart met betrekking tot de bedreigingen aan het adres van zijn grootmoeder, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hetzelfde geldt voor verzoekers bewering dat diens neef ook zou zijn neergeschoten eind 2019, begin 2020 omwille van de beweemde problemen van verzoeker door dezelfde personen die verzoeker hebben neergeschoten (notities PO, p. 16, . Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers neef blijkt immers dat deze laatste zelf verklaart nooit te zijn neergeschoten, maar mogelijks geweerschoten in zijn buurt heeft waargenomen waarbij hij zelf niet zeker is of het al dan niet om inbeelding gaat (notities PO neef, p. 27-29). De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel verweer voert tegen de desbetreffende pertinente motieven in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 2 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.”

Aangezien reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweemde problemen van verzoekers neef J.A., kan ook geen geloof worden gehecht aan de beweemde problemen van verzoeker die hiervan een rechtstreeks gevolg zouden zijn. De bestreden beslissing verwijst dienaangaande bijgevolg op goede gronden naar de motieven van de beslissing die werd genomen met betrekking tot J.A.. Verzoekers betoog dat door voornamelijk te verwijzen naar de beslissing van verzoekers neef, verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld en heeft verzaakt aan een individueel onderzoek, is niet dienstig. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich hoofdzakelijk beroept op een vrees voor criminelen die zijn neef zouden hebben beschoten en derhalve op een zowel door het CGVS als door de Raad ongeloofwaardig bevonden relaas. De Raad heeft in het geval van verzoekers neef vastgesteld dat de door verwerende partij aangehaalde motieven steunen op de elementen in het administratief dossier en correct zijn en dat in diens verzoekschrift geen gegronde middelen werden aangebracht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Dat door deels te verwijzen naar de motieven van de beslissing genomen met betrekking tot verzoekers neef inzake verzoekers vluchtmotieven die op dezelfde feiten gebaseerd zijn, verwerende partij zou verzaakt hebben aan een individueel onderzoek kan om dezelfde redenen evenmin worden aangenomen. De Raad stelt verder ook vast dat verzoeker geen enkel element aanbrengt die deze motieven aan het wankelen zou kunnen brengen. Verder wijst de Raad er op dat naast de motieven die terecht worden overgenomen uit de beslissing met betrekking tot verzoekers neef, de bestreden beslissing ook omstandig motiveert waarom de door verzoeker voorgehouden gebeurtenissen die op hem zelf betrekking hadden in het najaar van november 2019 en het begin van 2020 als niet aannemelijk en overtuigend kunnen worden beschouwd. Verder verwijst de bestreden beslissing ook naar algemene landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Colombia, met inbegrip van de regio Valle del Cauca, vanwaar verzoeker afkomstig is, zodat verzoeker niet in ernst kan voorhouden dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op individuele basis zou zijn onderzocht. Verzoekers betoog dat verwerende partij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus zou geweigerd hebben louter omdat het verzoek van zijn neef geweigerd werd mist dan ook elke grondslag en kan niet overtuigen in het licht van bovenstaande overwegingen.

4.2.2. Met betrekking tot de door verzoeker beweemde gebeurtenissen in het najaar van 2019 en het begin van 2020, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat hij deze niet aannemelijk maakt. Zo stelt verzoeker enerzijds dat hij niet kan aangeven wie hij eigenlijk vreest. Daarnaast gevraagd verklaart verzoeker *“Ik weet niet echt wie dat het echt is. Ik ben zelf iemand die geen conflicten opzoekt, maar ik leefde er in een maatschappij waar je zomaar om geen reden kon vermoord worden”* (notities PO, p. 21). Anderzijds verklaart verzoeker later tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de daders van het schietincident, gevraagd of hij de daders kent dat *“een ervan heeft zelfs met mij lang geleden gestudeerd en die heet Jordan”* (notities PO, p. 23). Hierboven werd reeds vastgesteld dat de problemen van verzoekers neef ten gevolge van het schietincident niet geloofwaardig zijn. Verzoeker kan bijgevolg ook niet aannemelijk maken dat hij zou gevisieerd worden door de daders louter omdat hij een dicht familielid zou zijn van zijn neef. Zelfs indien kan worden aangenomen dat een groep personen aan zijn vrouw kwam vragen waar zijn neef was, *quod non in casu*, dan nog brengt verzoeker geen enkele concrete indicatie aan dat deze personen naar hemzelf op zoek waren, te meer nu uit zijn verklaringen ook blijkt dat hij op het ogenblik van het schietincident niet in de buurt was omdat hij op zijn werk was (notities PO, p. 22). In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar de COI Focus Colombia Veiligheidssituatie van 27 juli 2020, stelt dat hij afkomstig is van het centrum van Cali en het niet ongeloofwaardig is dat verzoeker niet exact kan zeggen wie hem viseert, wijst de Raad er op dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en dat de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie daartoe niet volstaat.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het incident waarbij hij schoten zou “gewaar geworden” hebben uiterst vaag zijn; dat hieruit geen individuele bedreiging aan het adres van verzoeker kan worden afgeleid en dat dit in elk geval niet zwaarwichtig genoeg is om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker nadat hij zich bedreigd voelde omwille van het schietincident waarbij J.A. betrokken was, introk bij zijn grootmoeder waar ook J.A. was opgegroeid en waar hij steeds gewoond had. Indien hij zich werkelijk bedreigd had gevoeld en gezocht zou worden omwille van hetgeen J.A. overkomen was, kan evenwel redelijkerwijze aangenomen kunnen worden dat hij zou wegblijven van de plaats waar zijn neef was opgegroeid, te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij en J.A. één van de ouders kende en ermee op school had gezeten. De bestreden beslissing motiveert dan ook op goede gronden het volgende: *“Het ‘schietincident’ waarbij u betrokken zou zijn geraakt, dient evenwel met een flinke korrel zout genomen te worden. Zo werd u in wezen slechts gewaar van twee geweerschoten in uw nabijheid toen u ’s avonds door de wijk wandelde (CGVS, p. 27-29). U kan echter niet aangeven wanneer dit juist gebeurd zou zijn, niet zeggen naar wie er geschoten zou zijn en daarenboven geeft u aan dat het evenzeer gegaan zou kunnen zijn om geluiden vanwege een nepwapen. Daarnaast kan u ook niet met zekerheid zeggen of dit gebeuren enigszins gelinkt zou kunnen zijn aan de vermeende problemen van J., u kadert het echter in een algemeen angstgevoel en een algemene misdaadsituatie in uw buurt (CGVS, p. 27-29). Daarbij wenst u zelf aan te stippen dat u niet wil overdrijven en dat het weleens zou kunnen zijn dat u vanuit een zekere argwaan dergelijke zaken enkel in uw hoofd ziet afspelen (CGVS, p. 28). Hoe dan ook, indien men u werkelijk zou hebben willen treffen, dan hadden de belagers daar in wezen reeds alle kansen toe gehad. Daarbij mag het verbazen dat u, indien u in die mate ongerust was dat men u zou willen vinden, de laatste maanden voor uw vertrek ging inwonen bij uw grootmoeder, moeder en zus (CGVS, p. 5-6). Het is immers in datzelfde huis dat J. is opgegroeid en steeds gewoond heeft (CGVS, p. 13). Als men u ergens zou hebben kunnen vinden, in casu quod non, dan zou het allicht daar wel geweest zijn. U heeft echter de vermeende ouders die J. hadden neergeschoten op 25 maart 2019, na dat gebeuren nooit meer gezien (CGVS, p. 24). Het hoeft weinig verder betoog dat het CGVS op geen enkele manier een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde kan afleiden.”* De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker geen poging onderneemt om deze motieven te weerleggen. De Raad neemt deze motieven bijgevolg over in zijn arrest.

Ook de door verzoeker neergelegde foto van het handgeschreven briefje dat hij aan de woning van verzoekers grootmoeder zou hebben gevonden, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker zou gezocht zijn door diegenen die op zijn neef zouden hebben geschoten, noch dat hij om andere redenen gevisieerd zou zijn door straatcriminelen. Vooreerst stelt de Raad vast dat aan een foto van een handgeschreven briefje geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht aangezien die gemakkelijk zelf gefabriceerd kan worden. Dat verzoeker het originele briefje niet kan voorleggen omdat zijn grootmoeder het zou hebben weggegooid, toont op zich al aan dat verzoeker er blijkbaar niet dermate veel belang aan hechtte dat hij het zou nodig gevonden hebben het te bewaren; wat verder de ernst van de beweerde bedreigingen in ernstige mate relativeert. De bestreden beslissing stelt dan ook op goede gronden dat *“Ook het handgeschreven briefje dat u in februari 2020 zou hebben weten ophangen aan de woning van uw grootmoeder (CGVS, p. 17-18), kan niet overtuigen. Indien het in deze werkelijk om een ernstige bedreiging zou gaan, dan mag het verbazen dat u eenvoudigweg een foto nam en vervolgens het briefje liet hangen. Uw grootmoeder zou het briefje hebben weggenomen en het vervolgens hebben weggegooid. De gevolgen voor uw persoon lijken uiterst beperkt te zijn, u geeft zelf aan dat u het in wezen niet belangrijk achtte maar pas na aankomst uw foto bekeek en de tekst op het briefje las, en dat u dan pas gevraagd heeft wat daar nu net mee gebeurd was (CGVS, p. 17-18). Het briefje lijkt ook nooit enige gevolgen te hebben gehad, zo blijkt uit uw verklaringen die hierboven reeds werden besproken omtrent te betrokkenheid van uw familie.”* De Raad stelt vast dat verzoeker ook met betrekking tot deze pertinente motieven geen enkele poging doet om deze te weerleggen.

Uit het voorgaande volgt dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn zodat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zou gevisieerd zijn door criminelen in Colombia, noch dat er aanwijzingen zijn dat hij in geval van terugkeer zou gevisieerd worden door criminelen.

Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen het oordeel van de Raad niet ombuigen.

De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden het volgende: *“Wat uw identiteitsdocument betreft, u legt uw paspoort voor, dient het CGVS op te merken dat noch uw identiteit, noch uw nationaliteit in wezen wordt betwist. De foto’s en de filmpjes, waarvan de authenticiteit in wezen niet kan worden bevestigd, alsook de nieuwsreportage die u voorlegt, verwijzen louter naar een algemene situatie in uw land van herkomst die u zoals hierboven reeds gemotiveerd niet heeft kunnen doortrekken naar een gegronde vrees wat u betreft. De foto’s waarop uw neef J. te zien is met littekens zijn slechts dat, niets meer en niets minder. Deze foto’s tonen littekens, maar kunnen geenszins enige verdere klaarheid brengen over de omstandigheden en de context waarin deze verwondingen werden opgelopen. Zoals hierboven reeds gemotiveerd, worden echter noch de verklaringen van uw neef hieromtrent noch de uwe, in wezen geloofwaardig geacht. De foto van het handgeschreven briefje, kan geenszins overtuigen (zie supra). Met betrekking tot het schrijven gericht aan La Fiscalia, dat u bestempelt als zijnde afkomstig van de lokale politiecommandant (CGVS, p. 15-17), dient gesteld te worden dat dit document geenszins bij machte is om enige onderbouwing voor uw verklaringen te bieden. Het betreft om te beginnen slechts een kopie, alsook worden nergens enige details of inhoud van uw zogenaamde problemen vermeld. Er wordt slechts naar u verwezen in het kader van een vraag naar bescherming, alsook wordt er verwezen naar een eerdere aangifte. Desbetreffende aangifte legt u echter niet voor, waardoor u allerm minst een duidelijk beeld schept omtrent het door u neergelegde document en uw bijhorende verklaringen omtrent de vermeende geboden bescherming.”* Verzoeker laat ook deze pertinente motieven ongemoeid in het verzoekschrift. De Raad neemt deze motieven bijgevolg over in dit arrest.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

5.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, als de COI Focussen “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet op basis van de hoger geciteerde bronnen in de bestreden beslissing verder het volgende uiteen: “*Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>. Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan*

van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard. In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij afkomstig is van Cali in het departement Valle del Cauca, wat niet betwist wordt door verwerende partij. Bijgevolg moet de veiligheidssituatie in Valle del Cauca worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in Valle del Cauca een gewapend conflict bezig is maar dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict blijkt immers zeer beperkt.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande beoordeling kan ombuigen. Waar verzoeker nog betoogt dat hij afkomstig is van één van de regio's in Colombia die het meest geteisterd worden door willekeurig geweld van criminele bendes en straatbendes, dat ook de burgerbevolking kan geviséerd worden door het aanhoudende geweld en dat de situatie volatiel blijft, stelt de Raad vast dat hij zich daarvoor baseert op dezelfde bronnen als diegene waarop de bestreden beslissing gegrond is en dat hij niet aantoont dat met betrekking tot Valle del Cauca en Cali de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. Wat de andere door verzoeker geciteerde bronnen betreft, met name het in een artikel in *Atalyar* van september 2020 geciteerde rapport van INDEPAZ; een artikel op Reuters USA van augustus 2020 en het Human Rights World Report 2021, stelt de Raad vast dat deze bronnen allen bevestigen dat het gewapend conflict in Colombia nog steeds slachtoffers eist en dat de veiligheidssituatie er precair is. Evenwel kan naar het oordeel van de Raad uit de geciteerde informatie, die overigens geen specifieke informatie bevat over Valle del Cauca; niet blijken dat het aantal burgerslachtoffers dermate hoog is dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon loopt of dat er in Cali sprake is van een gewapend conflict in zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Ook het door verzoeker geciteerde rapport van Human Rights Watch van 15 juli 2020 toont zulks niet aan. De Raad stelt vast dat het rapport een aantal door gewapende groeperingen opgelegde covid-gerelateerde maatregelen rapporteert in 11 van de 32 staten in Colombia, met name Arauca, Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, Córdoba, Guaviare, Huila, Nariño, Norte de Santander en Putumayo en dat in vijf ervan, met name Córdoba, Cauca, Guaviare, Nariño, and Putumayo deze gepaard gingen met mensenrechtenschendingen, terwijl in vier andere, Arauca, Bolívar, Chocó, and Huila bedreigd werd met geweld indien de bevolking deze niet zou naleven. De vaststelling dat het rapport geen specifieke informatie met betrekking tot Valle del Cauca noch Cali bevat daargelaten, bevat het verder ook geen informatie die er op wijst dat bovenstaande analyse met betrekking tot deze departementen niet langer accuraat zou zijn.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar dit departement een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zij, persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Valle del Cauca. Tevens beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad er nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET